

MÙI HOA GIỖ Y...

Ngày xưa đó, ngày nó và tôi còn chung lớp chung trường. Cùng nhau lớn lên, với những kỷ niệm vui có, buồn có, giận dỗi rồi lại hòa nhau trong vô thức. Đến với nó, tôi là người bạn thân đến bây giờ. Ngày này, nó vui vẻ biết bao nhiêu. Tình bạn đó, đã từng rất đẹp, rất rất đẹp.

Tôi và nó đã vô tư lớn lên cùng nhau, cùng đi qua những ngày đẹp nhất của một thời khắc quãng đời. Những kỷ niệm làm sao kể hết, những tiếng cười hồn nhiên của nó, những lời, những điều tin cậy. Tình bạn đó, với tôi sâu đậm và đẹp đến biết bao.

Nó lúc nào cũng quen với tôi cái nhếch nhếch “cái bóng” vậy. Hơn nữa trong lớp nó không mấy nói chuyện với ai ngoài tôi, mấy người bạn nó trêu, ít nói quá. Những sau cái lớn làm mấy đứa cái gì thì đến vài đứa phải bỏ hẳn vì những mâu thuẫn hay trò hề của nó. Ngay cả tôi, cái đứa đánh với nó suốt bấy lâu cũng không gặp được. Và từ đó, cái biệt danh “cây chuối” được mấy người in lên người nó. Những kể từ cái ngày có lớp tìm ra điếm họp đến thì nó cũng là cái ngày nó bắt đầu trở thành tâm điểm cho những truyện cười, những trò hề ngớ ngẩn. Nó ít để ý tới tôi hơn, điều đó không phải điều làm tôi lo lắng mà chính sự xuất hiện của các cô cậu lớp 9A3. Tôi nó trong trường này được hai cái biệt danh mà ai cũng biết. Thứ nhất là học tốt nhất, thứ hai là quậy phá nhất. Và hôm nay, sự hiện diện của chúng bên “cây chuối” thật sự làm tôi lo ngại nhiều hơn. Cùng đã hiểu lớn tôi nhớ cách nó với tôi kia, những nói đến nó có thể cái mặt hết mím của nó ra cái gì thì vài ba tiếng cho qua chuyện. Trường nó hiểu chuyện nên tôi cũng thôi không nói nữa.

Nhưng hôm đó cũng đã là ngày thứ hai liên tục nó vắng mặt ở lớp, ngồi trong lớp mà lòng cứ thấp thỏm lo âu, chờ đợi cho tiếng chuông tan trường và kêu lên chửi đổng tiếng vang tôi đã với ngay chiếc cặp xách phóng ngay tới nhà nó. Nhà nó cũng bình thường, được cái bên ngoài cửa trang trí giàn hoa giấy tuy đẹp mà lúc nào đến chơi tôi cũng thấy tay ngứa vài bông. Và đó cũng chính là lý do duy nhất nó có với tôi, những lúc nhớ thì nó là thứ nguy hiểm nhất khu vực đến bọn họ giàn hoa giấy kia. Bởi nó mặt từ lúc nó còn nhỏ, hàng cũng chưa có ai, nó với bà. Đôi mặt bà nó ngày càng thêm nên chuyện lớn nhớ trong nhà đến mặt tay nó hết. Tôi biết mặt ngóc ngách trong nhà nó, kể cả chìa khóa nhà đâu tôi cũng biết. Tôi tiến đến thì mặt cánh cửa ngửa ra tránh để không làm rớt mặt bông hoa giấy nào. Tiếp theo là cánh cửa nhà phía trong,

bà nó biết là tôi đến nên vội vàng ngẩng đầu nhìn tôi thăm dò ngời ngời run run:

“Nam đến chơi đây hả cháu.”

“Dạ, là con đây bà.” Tôi vội nói vội vàng vội vã nhìn tôi. Bà nheo nheo cặp mắt nhìn tôi vuốt tay tôi bà nói:

“Thầy cháu kể chuyện Minh à! Lúc sáng hình như có ai kể nó, nên làm bà không nghe rõ đâu c. Rồi mắt lát nó cũng đi luôn rồi giờ cháu ạ.”

Đến bà ngẩng đầu hoàn xong thì tay xuống thò tay đưa ra nắm lấy tay tôi cho bà mắt bắt cặp mắt tôi nhìn bà, cặp mắt tôi nói lên:

“Thôi bà đừng vì cái gì phải lo cho nó, nên đưa ra đi chứ có còn phải con nít nữa đâu.”

Đó chính là những lời trấn an bà thôi, thật sự những người đang lo lắng nhất chính là tôi. Có bao giờ nó bắt gặp những gì, càng không đi đâu mà không nói với tôi cả, đúng là một chuyện lạ. Tôi vội vàng đưa mắt bắt cặp mắt cho bà nhìn chào ra đi. Tôi xách xe đi hút các đồ uống mà tôi nghĩ nó có thể đến, nhìn tôi thăm dò những người mà tôi nghĩ nó có thể gặp. Những người tôi chỉ là con số không. Đành nghĩ mọi người quay đầu đi rồi, vội vã băng qua khỏi cái ngã ba đưa họ đến tôi bắt gặp nó đang đi rồi, tôi chỉ vội vã lên bên nó. Thật ra lúc đó trong tôi đang chờ đợi hàng chục, hàng trăm câu hỏi dành cho nó những khi nhìn tôi bằng đôi mắt phấp phấp của nó lúc này tôi đành xếp câu hỏi kia vào túi. Tôi đưa nó vào đến cửa ngõ, nó đứng chờ vào mặt cho những bông hoa giấy mà nó gìn giữ rồi rải ra sân, tôi còn chờ đợi bước vào nó đã gần rồi, bây giờ là hôm nay tôi mới nên muộn nghĩ nghĩ. Đến câu nó quay lưng đi vào trong, tôi chỉ kịp vội vã cúi xuống khe cửa ngoài cửa ngõ nhìn chằm chằm nó ngày mai có vài bài kiểm tra. Nó đóng sập cửa rồi mở cho tôi nhìn vào cửa tôi vang lên trong gió. Quay lưng đi xe đi rồi chờ đợi một chút rồi bước chân bước về phía nhà nó, nó tông cửa chào ra rồi vội vã một hồi rồi, nó chỉ nhìn tôi những chờ đợi nói chuyện nào, nhìn bằng đôi mắt nó quỳnh lên làm tôi vội vã tò mò mà vội vã quỳnh theo nó. Cặp bình tĩnh tôi vội vã tay nó nhìn xem có chuyện gì, cái bình tĩnh mà tôi vội vã chờ đợi chờ đợi năm giây, nó bây giờ bà nó đi đâu mắt rồi, không thấy trong nhà. Bây giờ con mắt tròn xoe nhìn nhau, không thể gian dối cho mắt cái suy nghĩ cũng không có. Tôi vội vã lôi nó đi, chúng tôi kể chuyện góc gác, thì những bông cây như đến bãi đất trống hay thậm chí là nghĩa địa cũng không bỏ qua. Hai đứa đang vòng vòng ra ngoài đến góc quây quần mong kể chuyện tia hy vọng thì thấy một đám người vây quanh chỗ chỗ rất đáng

ng, tôi còn chưa kịp nói gì nó đã kéo tôi phi ngay lên đám đông. Hai đứa phải mất một giờ ba mươi giây để chen lên gần đám người, vào tới nơi bán hàng không gian xung quanh như thu hẹp lại hết cả đến tận con tim chúng tôi, chỉ có một tiếng kêu vang vọng kéo dài trong đầu khi “Bà...”. Tôi nhìn thấy một người phụ nữ đang nằm đó, nó ôm lấy người phụ nữ kia gào lên như mất gã điên. Nhưng giờ tôi nhận ra một điều đáng ngạc nhiên là chỉ một cái chớp mắt của tôi là chúng tôi nhau rời xa nhau. Thế nhưng, chúng tôi không thể rời xa nhau vì lí trí vẫn vàng trong tôi vẫn cho tôi biết tôi còn nhớ ngửi thấy mùi của nó, cái gã đang ôm khư khư cái quý giá nhất trong cuộc đời gã vào lòng.

Tang là của bà cũng chỉ mấy ai hỏi hàng, vẫn xong mọi người vắng đi nhieu, căn nhà lại vắng vẻ hơn. Nó vẫn không nói gì kể từ hôm qua, nhưng tôi bắt gặp nó bắt đầu làm quen với đi u thu c, lúc đầu tôi chỉ dám đứng bên nó, chưa muốn đi c p đến với đi u thu c lúc này vì tôi nghĩ nó đang căng thẳng hết sức. Nhưng càng lúc tôi thấy mùi khói thu c khét hân tôi nghĩ, có lẽ mùi khác khó chịu hơn nhiều. Tôi hỏi thì nó làm gì, có vẻ rất đáng nghi, nhưng cũng là ngày buồn nên tôi đứng bên lúc khác hỏi cũng được. Tôi nghĩ đây là lúc tôi cần bên nó nhất thì nó lại bỏ tôi đi, thế là tôi đi. Tôi ra tới cửa, nhìn thấy nó tay nó ngẩng mặt bông hoa gi y đặt vào túi áo tôi. Đôi mắt nó lúc này buồn đến kì lạ, nó như muốn nói gì đó nhưng tôi không tài nào đọc ra được. Tôi dắt xe ra đi, nó thì cứ đứng đó nhìn tôi cho đến lúc chỉ còn lại cái bóng mờ mờ dưới ánh nắng mặt trời rồi lên.

Hôm sau là chủ nhật nên tôi đã dậy sớm hơn thường ngày rất nhiều. Năm giờ sáng bánh xe tôi đã đứng trước cửa nhà nó, nhìn này cũng như mọi khi, tôi như nhàng mở cánh cửa ra chủ như nhàng ngăn không cho rất thêm một bông hoa nào. Tôi tiến vào bắt đầu lên, căn nhà hiu hắt đến phát sợ, nó không có gì đây tôi chỉ thấy một bức tranh trên bàn để trên một chiếc ly ngăn không cho gió thổi đi mất. Tôi vội vã bóc tranh ra để, cửa sổ tôi như chợt sáng khi vừa liếc nhìn hàng đầu tiên của lá thư: “Tớ B HIV C U À. Tớ ...”. Tôi không tin vào mắt mình được nữa, đó là sự thật à? Tôi đưa mắt sang bàn thờ bà, nhìn nhang còn đang tỏa khói. Tôi biết nó chỉ mới đi thôi, tôi vội vã phóng xe nhanh hết sức đến ga. Cửa tàu đã đóng kín chuyến tàu đầu ngày sắp sửa lăn bánh, tôi men theo hàng ô cửa sổ như trên khoang tàu. Tôi thấy nó ngẩng đầu đặt vào chiếc balo như mang theo. Tôi chỉ ý đến đến vào ô cửa kín gào tên nó như cái gã điên từng làm trái tim tôi, nó vẫn lau hàng nước mắt trên má nhìn tôi, tôi nhìn nó, không mất tích nào nữa. Tôi hiểu cảm giác của nó, từ từ móc trong túi áo ra bông hoa gi y nó đưa cho tôi trao cho nó, nó thò tay ra khư khư như n l y. Cũng là lúc con tàu chuyển bánh, nó thò luôn cửa đưa ra thét lên: “Đi đi, tớ sợ rồi”, con tàu lao nhanh về phía trước mắt cho tôi đứng đó với hai hàng mi ướt đầm. Và đó cũng là lần đầu tiên tôi khóc vì nó

Và ngày hôm nay là ngày bình yên năm học 12 của tôi, cái ngày tôi buồn rầu nhất gần đám bạn, thấy cô. Tôi không còn nhớ cái mùi Comfort tôi nhận thấy ban mai tôi mang theo từ sáng đã thay thế bằng một mùi khi tôi cảm nhận sự tươi sáng. Hơn 11h trưa, đó chính là thời khắc tôi phải tạm biệt ngôi trường tôi đã mài mòn chiếc quần trong những năm cấp 3. Tôi 2h chiều

thì mới thì chuồn bỏ cho buổi liên hoan cuối năm, đúng hơn là cuối cấp đã đầu vào đây. Khi đó lúc nó rời đi, bây giờ cũng lẽ nào đây thì đây là liên hoan thứ 4 và cả 4 lần đều vui vẻ khuôn mặt nó. Cả tôi và bạn chúng đều mong nó, với tôi thì nên dùng 2 từ “ao ước”. Tôi ao ước câu nói đó sẽ trở thành hiện thực. “Đôi tôi, tôi sẽ về”. Sau tiếng từng còi đám chia ra từng không gian khác nhau để trở chuyển, cả tôi nữa. Có thể thời gian làm phai đi hình ảnh của nó trong đám bạn kia, nhưng với tôi thì không. Tôi là riêng cho mình một khoảng không gian yên tĩnh hơn, tôi tiến dần ra phía trước để nhìn nó có hàng ghế đá cùng với các bạn cùng cấp để đi vào ghế, để tôi hỏi ngã về phía sau để có thể nhìn được những đám mây đang lơ lửng kia. Giờ lúc tôi còn đang mơ hồ với những đám mây trên cao vậy, một tiếng gọi của anh “ăn xin” làm tôi hoàn hồn. Tôi nhìn anh, dáng anh cao cao ngang ngửa tôi, ngẩng đầu nhìn anh hỏi gọi, chỉ cần nhìn là tôi cũng xuống làm tôi không tài nào có thể nhìn thấy khuôn mặt của anh được. Anh chìa đôi bàn tay gọi gọi của mình, tay anh hỏi run run và bạn đang khấn khấn của anh như cầu mong một sự giúp đỡ từ tôi. Tôi với móc ví rút tiền cho anh từ tiền 50.000đ của tôi, anh cảm ơn cúi khom ngẩng đầu xuống nói “cảm ơn!” rồi lại nhìn bạn đi. Đang với tay ra sau túi để lấy chiếc ví tôi không nhìn thấy bạn 2 tiếng cảm ơn. Không phải vì nó quá xúc động hay nó khiến tôi bối rối trước mặt người ăn xin, mà bạn giật giọng nói đó, tôi biết giọng nói đó, cái cảm giác quen thuộc như bạn lên trong tôi. Tôi đứng sau tôi đứng dậy khi chỉ cần ghế đá, tôi kêu to tên người bạn của tôi:

- “Minh”

Anh chàng kia đang hỏi, người anh ta nghiêng dần về phía tôi rồi từ từ quay lại. Lúc này, cả thời gian như dừng lại, tôi muốn tiến đến ôm anh chàng kia thật chặt vào lòng, anh chàng mà hơn 3 năm trước đã bỏ tôi lại với một nỗi đau ký ức rồi ra đi. Nó đang đó trên tay vẫn còn cảm thấy tôi vẫn mà đi, tôi trong túi áo nó rồi ra một tờ giấy đó để bạn bè bạn miêng nylon như rồi dán lại rồi cầm nó. Nó với cuối xuống như tôi ngay dùng áo lau lau đi một ít bụi dính lên. Ra là đó, bông hoa giấy mà ngày này tôi trao lại cho nó, bông hoa héo úa khô khan hết cả rồi. Chỉ cần thời gian quá lâu làm một đi về của nó, những cánh hoa màu trắng tinh không còn nữa, chúng khoát lên màu nâu xám xít cuối đi. Chúng yêu cầu được tuy nhiên, dường như chúng không còn sự bám vào các đài hoa nữa, tôi thấy vào ba miêng bằng dính trên cánh hoa như một sự níu kéo vậy. Cái tên Minh tôi vẫn hét lên lúc này lan truyền vào tai trong nhà, mọi người đều nghe. Hình như mọi cuộc trò chuyện tán gẫu đều hoãn lại, chúng kéo nhau ra ngoài nơi tôi và nó đứng. Những con mắt tròn xoe nhìn những khuôn mặt ngơ ngát, sự hiện diện của Minh đã làm mọi người không thể nhìn ngơ nhiên. Cả đám vây quanh tôi Minh, khi tôi hỏi thăm người thì cảm thấy vui vẻ. Tôi có thể cảm nhận được tiếng động của nó trên người nó, tay nó như dần lên, khuôn mặt nó bối rối hơn bao giờ hết. Đôi mắt nó dần mở rộng, tôi có thể thấy cả hình ảnh của mình trong đó, rồi những giọt nước mắt cũng lăn trên má của nó. Nó khóc nức! Cả bạn chúng đều khóc nức và tôi cũng muốn, tôi muốn òa vào lòng nó, ôm nó thật chặt như một đứa trẻ xa mẹ đã lâu vậy. Những sự thật tôi cũng đã xa nó đi lâu rồi cho những người như, những tình cảm dần dần theo thời gian rồi chín mùi đi.

- “Này, tất cả không tính vào trong này à”. Tôi cố nén lòng nói.

Cả đám kéo nhau vào, đứa nào cũng thi nhau đi bên nó, mặt nó vui hớn hớn, nó cười cười và cũng bắt đầu chép chép cái miệng lóm lỉnh với những cái tã nũng. Mọi người nhâm nhâm trong vũng nước và đứa nào đứa nào sau buổi liên hoan lại đứa nào bày ra lại, lần này chắc có mặt chiếc bàn đặt ghế gỗ sồi và mặt đất ngói ăn trên đó. Cả đám đứa Minh lại ngồi vào đó và bắt đầu ăn cho thật no vào miệng đứa nào, còn bên nó lui lại hàng ghế ngoài ngồi nhìn nó. Nó ngồi đó mà không dám cầm đĩa lên mà gắp, miệng ánh mặt trời về phía nó làm nó không dám đứng mặt ngón tay đứng nói là ăn cho thật no. Thấy vậy tôi thì thì thì nấn ná bên bàn, tay với thùng mặt chiếc đuôi gà lên ăn ngon lành còn cả nói với cái miệng đầy ắp thức ăn:

- “Cậu không ăn cả đĩa hết đó, thì sẽ ăn giùm”.

Tính hay giành giật với tôi rồi lên, nó không còn để ý đến những ánh mắt kia nữa. Nó chỉ mải mê nguyên mặt cái giò heo to tròn ng lên gặm ngon lành, giương vênh lại:

- “Ai bắt không ăn, cả đĩa đấy, tất cả là của tôi”.

Hai đứa tranh nhau như hai con thú tranh miếng thịt chảnh miệng giấy rồi bắt đầu cười, cả đám chúng nó cũng cười phì lên, tiếng cười vang vọng xa xa ra khỏi phòng không gian như lúc chiếu từ ngã màu.

Tôi đến tôi đứa nó về ngôi nhà cũ, cánh cửa ngầy ngầy trải hớn, tôi không còn cần thêm cánh cửa ngầy ngầy nữa. Còn bao năm ngoái đã mang giàn hoa giấy đi mất. Nó tiến vào trong tiến đến bàn thờ bà thờ p n nhang nhìn mặt lúc lâu nó quay lại trò chuyện hỏi thăm tôi. Giương nó khàn hớn lúc chiếu, chắc bởi cái hỏi như ban đêm đã xuống, nó bắt đầu ho hớn hớn. Nhìn dáng nó tôi hiểu căn bệnh thì kia đã tàn phá, ăn mòn thì xác định tình thế nó như thế nào. Tôi còn biết nó đang cố gắng giữ gìn mình lại, luôn tỏ ra như không có gì như ng ng ng đi đâu đó có thể qua mặt những đứa bên kia còn với tôi thì không. Tôi biết tất cả... Ngày hôm sau cả tập kéo đến, hết làm cái này rồi làm cái nọ. Đốt thuốc ăn, đốt thuốc quà và đốt thuốc tiêng cười vang lên trong căn nhà cũ. Tôi thấy đứa nào cười như phúc đến cùng trên khuôn mặt nó.

Tôi nay tôi nghe với nó, nó hỏi mặt, như p thì nó ngẩn ngẩn. Hai đứa nằm kề nhau trên chiếc

BÀI ĐỀ THI SỐ 14

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 07 Tháng 11 2017 08:08 -

giống như cô a bà nó, tay tôi cầm chặt tay nó, tôi không nghe thấy những câu chuyện vui nhộn, bí mật như cô a tôi. Tay nó còn cầm chặt bông hoa giầy năm xưa. Tôi nghe thấy mùi nhang như nhang len lỏi bay qua. Tay nó lạnh, không còn nắm vững tay tôi nữa, tôi cầm chặt lấy nó. Nó lạnh, tiêng ho dõ hõn, rồi ngớt quãng dần dần tắt hẳn. Lúc này hơn 1h khuya, nó đã đi trong cái lạnh cô a sống sống. Chỉ cần chặn miệng tôi để nó tôi sợ nó không để làm nên nó để, tay tôi vòng quanh ngón tay nó ôm chặt chặt nó vào lòng. Hàng mi tôi lạnh lẽo để, có gì đó đau nhói trong tim, mặt hàng nước mắt lăn đều trên má tôi rồi rơi xuống ngón tay nó. Đó cũng là lần cuối hai tôi khóc.....Vì nó.

Và đâu đây thoang thoảng mùi hoa giầy bay như qua...